

Grondwettelijk Hof 9 juni 2016*Zaak: 91/2016*

VENNOOTSCHAPPEN

Naamloze vennootschap – Kapitaal – Instandhouding – Schuldeisersbescherming

SOCIÉTÉS

Société anonyme – Capital – Maintien – Protection des créanciers

Het Wetboek van Vennootschappen verleent een aantal waarborgen aan schuldeisers van vennootschappen die een kapitaalvermindering of herstructurerings ondergaan om hun bestaande vorderingen veilig te stellen. In de regel geven enkel schuldvorderingen die zijn ontstaan en die nog niet opeisbaar zijn recht op een zekerheidstelling door de betrokken vennootschap. Deze regel werd bij de wet van 22 november 2013 uitdrukkelijk uitgebreid tot vorderingen *sub judice*. Sinds de wetwijziging van 2013 staat het vast dat schuldeisers die schuldvorderingen hebben waarvoor in rechte of via arbitrage een bezwaar werd ingesteld vóór de algemene vergadering die zich over de kapitaalvermindering of herstructurering moet uitspreken, een zekerheidstelling vragen.

Waar de initiële algemene regel inzake schuldeiserbescherming van toepassing is op alle vennootschapsvormen, werd de nieuwe aanvullende bescherming voor vorderingen *sub judice* enkel ingevoerd voor de naamloze vennootschap (art. 613, 684 en 766 W.Venn. en via art. 657 W.Venn. in de Comm.VA.).

Naar aanleiding van een prejudiciële vraag heeft het Grondwettelijk Hof op 9 juni 2016 geoordeeld dat, hoewel het onderscheid in behandeling tussen de schuldeisers van een NV en die van een BVBA berust op een objectief criterium, er geen redelijke verantwoording bestaat voor dit onderscheid. Bijgevolg schendt de wet van 22 november 2013 de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in zoverre zij aan de schuldeisers van een BVBA (art. 317, eerste lid W.Venn.) niet het recht verleent om een zekerheid te eisen voor schuldvorderingen waarvoor in rechte of via arbitrage een bezwaar werd ingesteld vóór de algemene vergadering die zich over de kapitaalvermindering moet uitspreken.

Hoewel het Grondwettelijk Hof zijn uitspraak beperkt tot een kapitaalvermindering van een BVBA, kan eenzelfde redenering worden doorgetrokken naar andere herstructurerings en naar andere vormen van kapitaalvennootschappen.

4. VERVOER/TRANSPORT*Frank Stevens*⁵³**Rechtspraak/Jurisprudence****Antwerpen (4de bis k.) 13 juni 2016***Zaak: 2014/AR/2044*

SCHIP EN SCHEEPVAART

Scheepvaartongevallen – Aanvaring – Verjaringstermijn – Strafrechtelijk feit

NAVIRE ET NAVIGATION

Accidents de navigation – Abordage – Délai de prescription – Infraction criminelle

Vorderingen uit aanvaringen verjaren na verloop van 2 jaar (art. 270 zeewet). Het feit dat een aanvaring een strafbaar feit kan zijn, betekent niet dat de schadelijder o.g.v. artikel 26 Vt.SV. de strafrechtelijke verjaringstermijn van 5 jaar kan inroepen, wanneer geen strafvordering werd ingesteld, maar louter een burgerlijke procedure voor de burgerlijke rechter wordt gevoerd. Een partij kan zich voor een burgerlijke rechter niet beroepen op verjaringstermijnen uit het strafrecht.

Antwerpen (4de k.) 13 juni 2016*Zaak: 2014/AR/1277*

SCHIP EN SCHEEPVAART

Binnenvaart – Boegschroef beschadigd door drijvend touw – Aansprakelijkheid beheerder waterweg – Bewijslast

NAVIRE ET NAVIGATION

Navigation intérieure – Propulseur d'étrave endommagé par une corde flottante – Responsabilité du gardien de la voie navigable – Charge de la preuve

De boegschroef van een binnenschip wordt beschadigd doordat er een touw in draait. Vóórafgaand aan de schademelding bevond het schip zich reeds 2 dagen in het havengebied. Hoewel het in theorie niet onmogelijk is dat het schip het havengebied binnengevaren is met een reeds defecte boegschroef, kan daarvan niet uitgegaan worden, omdat een dergelijk argument kwade trouw in hoofde van de schipper veronderstelt, en bovendien het bewijs van schade door gebreken in de waterweg quasi onmogelijk zou maken.

⁵³ Advocaat te Antwerpen, docent Erasmus Universiteit Rotterdam.